

men vi have hørt et meget ubehageligt og uventligt Svar fra svensk Side, og det er jo da ogsaa rimeligt. Nu staa vi altsaa saaledes, at vi have ødelagt vor Forbindelse med Sverig, at vi have skadet vor Export til Tyskland for lang Tid og tabt uhyre Meget af den Grund og derhos udsat vor Export til England for en meget alvorlig Fare. Det er Resultatet af det aldeles ulovlige og umotiverede Forbud fra den højtærede Ministers Side. Jeg kalder det umotiveret, thi et Forslag, der hver 3 Maanedes faar nye Motiver, er umotiveret. Dette Forbud anser jeg for saa meget mere uheldigt, som der er kommet en anden Kalamitet til, der ogsaa kan gjøre os Fortræd overfor England. Der er i England som i alle andre Lande et Parti, der ønsker at skaffe sig selv saa høje Priser paa Andres Beføstning som muligt, og dette Parti ønsker at faae Protektion sat igjennem. Det har hidtil ikke kunnet faa Overtaget; men det vil maaske ske, og jo mere vi gjøre det muligt ved at gaa i den Retning, at det derfra kan argumentere for sin Sag, desto nærmere er den Dag, da der bliver Luften for os, og saa er vor vigtigste Indtægtskilde stoppet. Hvad jeg sigter til, og hvad der ogsaa tyder paa en forunderlig Løshed hos vore Veterinærautoriteter, er den Maade, hvorpaa det er gaaet med de danske Svin i England. Det er en bekendt Sag, at det allerede i Begyndelsen af sidste Foraar viste sig — det paastodes ialtfald — at der var Sygdom hos Svinene, som gjorde dem mistænkelige, og det havde til Følge, at man i Sverig strax standsede Exporten af Svin, men her vedblev vi rolig at exportere. Det blev da under 8de September, saa vidt jeg veed, forbudt fra engelsk Side at importere Svin og at benytte Skibe, der havde indført Svin i den sidste Maaned, til overhovedet at indføre Kreaturer. Smidlertid fik vi ikke Noget at vide derom før den 27de September; Skibe maatte vende tilbage fra England, og vi staa ogsaa paa dette Omraade nu saaledes, at vore Veterinærers Baapasselighed er bleven Gjenstand for en Kritik og vore Exporterende for meget betydelige Pengetab og Uleilighed. Jeg kan ikke se rettere, end at det er Administrationen, der har Skyld deri, og jeg kan navnlig ikke forstaa, hvorfor man ikke tidligere fik at vide, at dette Forbud var udstedt. Hvoraf kommer nu alt dette? Hvoraf kommer det, at vi i den ene Branche efter den anden finde Sløvhed? Deraf, at vi overhovedet stagnere, staa stille paa alle Omraader, og det gaar altid saaledes — det vil jeg gjøre de højtærede Ministre opmærksomme paa, at naar man begynder en saadan Modstandspolitik, ser det

ret godt ud; men faar man Lov til at vedblive nogle Aar, vise de Mangler sig, der nødvendigt kleebe ved en saadan Politik, der vil staa stille. Det er sienfynligt, at det er saaledes, og det viser sig absolut ogsaa her. Det viser sig først paa Lovgivningsomraadet, men senere spiller over paa Administrationen den samme Stagnationens Land, der gjør, at der ikke fremmes et eneste Lovforslag her. Denne Land træder saa frem og viser sig over Ministre, Kontorer, Autoriteter osv., og det Hele staa stille Altsammen; det kan ikke være Andet; det Enne smitter det Andet. Jeg vil ikke tale om de andre Ministerier. Jeg vil ikke tale om Udenrigsministeriet; thi aldrig siden den Dag, da Ministeriet kunde læse i Bladene, at Nord-Slesvig var tabt, at Paragraf 5 var gleden bort mellem Tjuggene paa det, har man hørt Noget fra vort Udenrigsministerium. Det anser jeg nu for heldigt; for smaa Lande er det ofte godt, at man holder saa Lidt som muligt fra Udenrigsministeriet. Den højtærede Kultusminister skal jeg heller ikke berøre; det er den Minister, der særlig har et Antal Lovforslag liggende, som han ikke kan føre igjennem; men jeg antager, at Andre nærmere ville omtale de Ting, der ligge under hans Budget; de ligge mig fjernere. Men vil Noget blot lægge Mærke til den højtærede Finantsministers Budget og navnlig den Maade, hvorpaa han hvert Aar taler ved Fremsettelsen af Budgettet, vil han finde det Samme, at her i Danmark hersker Stilstand i Kunstuelser og Stilstand paa Lovgivningsomraadet, Stilstand i Alt — og saa med Hensyn til, hvad man ønsker og haaber i Fremtiden. Naar man hører den højtærede Minister tale, faar man i Umløbelighed det Indtryk, at den højtærede Minister er glad over, at Formuefremgangen stadig er god, og man faar virkelig det Indtryk, som om Staten er en stor Forretning, der skulde bringe en saa stor Formue som muligt tilveie, for at der kunde blive Noget at dele mellem Børnene, naar engang Forældrene ere døde. Det er med andre Ord altsaa en rent privat-økonomisk Betragtningssmaade, der ligger til Grund for hele den nuværende Finantsbestyrelse. Derfor samle vi Penge og Penge op og manøvrere med disse Penge og seer at forøge vort Reservesfond og seer at faa Pengene sat ud til saa gode Renter som muligt, at anbringe dem saa frugtbringende som muligt. Kort sagt: det Hele er en stor Pengeforretning. Det er et privat-økonomisk Synspunkt, der ligger til Grund; men det er sandelig ikke passende for Staten. Det, der er Opgaven for Staten, er, at der udrettes saa Meget som muligt ved den for Befolkningen paa den mest be-